

Speech Henk van Essen in de Tuin van Bezinning op 11 juni 2020

“Er is een tak van de familieboom afgebroken, maar we hebben er een politiefamilie bij”.

Ik herinner me deze woorden van Ed Prospero op 19 januari 2017. We namen afscheid van zijn zoon Mario. Ed geeft daarmee zo prachtig weer wat de Tuin van Bezinning voor ons betekent. Hier in de Tuin zijn we met familie en vrienden, kunnen we onszelf zijn.

Iedereen begrijpt wat je bedoelt, hoe je je voelt. Je kunt hier rouwen op jouw manier.

Soms stil in een hoekje. Of juist luid, verhalen delen over onze dierbaren.

Een arm om elkaars schouder slaan.

Vandaag is anders dan anders. En dat voelt vreemd. De Tuin is leeg.

Vandaag geen studenten van de politieacademie die elk jaar een erehaag vormen.

Als eerbetoon, maar ook om heel bewust stil te staan bij de schaduwkant van ons prachtige vak. Politie mensen kiezen voor een vak dat veiligheid brengt voor anderen, maar tegelijkertijd risico's voor henzelf. Als politie stappen we naar voren zonder aanzien des persoons, ook in heel complexe situaties. Soms moeten we daarbij geweld gebruiken, omdat we ook zelf met geweld worden geconfronteerd.

En heel soms met het ultieme offer, ons eigen leven. Dit monument is daar de stille getuige van. Vandaag ook geen honderden familieleden, vrienden en collega's bij elkaar. Vandaag alleen honderddrieënzestig namen. Weggerukt uit ons leven, maar niet uit ons hart.

Politie mensen die het leven lieten, toen zij dat van anderen wilden beschermen.

Zij verdienen het dat deze herdenking doorgaat. *“Afstand betekent zo weinig als iemand zoveel voor je betekent”*, hoorde ik onlangs iemand zeggen (bron: Tom McNeal,

Amerikaanse schrijver). Laten wij hen vandaag daarom op deze bijzondere manier eren en herdenken.

Ieder van ons heeft zijn of haar eigen verhaal. Weet wanneer en waar hij was toen ie het hoorde. Voor mij is dat maandag 14 november 1988. Ik was op het bureau Opleidingen, in Den Haag, toen het bericht kwam. Hij was een veelbelovende commissaris. Hij was eerder mijn baas geweest, we hadden nog steeds een goede band. En we woonden in hetzelfde dorp, op zo'n tweehonderd meter van elkaar. Gerard Frencken was opgeroepen voor een grote demonstratie van vissers in Zeeland, toen het noodlot toesloeg. Hij overleed door een tragisch verkeersongeval, slechts negenendertig jaar oud. Ik was mee toen de korpschef zijn vrouw Riet het vreselijke bericht ging brengen. Maar woorden waren niet nodig.

De deur ging open en ze wist het meteen. En terwijl zij meeging met de korpschef, bleef ik daar achter, samen met hun oma, die daar toevallig was.

Ik zat in de kamer, mijn echtgenote was gelijk gekomen en samen met hun oma brachten we de avond door met zijn twee kleine dochters. Ik was een hele fijne collega kwijt, een hele goeie baas. Maar zij verloren een echtgenoot, een vader en schoonzoon.

Dit moment haal ik nog steeds voor de geest. Dat deed ik ook toen ik hier in 2007 voor de eerste keer was met collega's van Gerard. En dat hebben zijn vrouw en twee dochters ongetwijfeld ook gedaan in deze Tuin. Dochters die jaren later in hetzelfde vak begonnen als hun vader. In hetzelfde Haagse korps. Politiefamilie, figuurlijk en letterlijk.

Vorig jaar konden we hier in de Tuin zeggen dat er in 2018 geen politiecollega's omgekomen zijn door een noodlottig ongeval of door geweld. Dat kan ik over vorig jaar gelukkig weer zeggen. Maar ik kan niet zeggen dat 2019 een jaar zonder geweld was of dat ons werk veiliger werd: er waren niet meer incidenten, maar ze waren wel heftiger. En sinds kort zijn we zelfs een nieuw woord rijker voor een nieuwe dreiging: de coronaspuger. Dat geweld raakt niet alleen ons, het raakt ook ons gezin, onze kinderen, onze vrienden en onze families. Daar zullen we als politie altijd aandacht voor blijven vragen, dat mag nooit het "nieuwe normaal" worden.

Vorig jaar stond Rik Blok hier.

Politiecollega en kleinzoon van Willem Blok, die in de jaren vijftig omkwam bij een verkeersongeval. Rik vertelde dat de Tuin van Bezinning het eenzame gevoel van zijn oma enorm heeft veranderd. Dat de Tuin haar erkenning en herkenning bracht.

Een plek en gelegenheid om te herdenken wat jarenlang was weggestopt.

Ze is er vanaf de eerste keer in 2006 bij geweest en ze zou er ook vandaag weer bij zijn, tweeënnegentig jaar oud. Ik wil u, oma Blok, en alle familie, vrienden en collega's van de honderddrieënzestig politiemensen vanaf deze bijzondere plek groeten.

En afsluiten met de woorden van haar kleinzoon Rik:

"Heb oog voor elkaar en behoud het gevoel van de politiefamilie".